

skabet: Hvad skulle vi nu gøre? Jo, siges der, da maa Selskabet hente en Politibetjent og faa Sagen grantket osv. Men det forekommer mig, at Selskabet ikke kan være berettiget hertil. Thi hvis det viser sig, at han er in bona fide, vil enhver Forsinkelset paadrage Selskabet Ansvar. Det er stillet saaledes, at det, hvis der ikke foreligger fuldt Bevis, skal afgøre Sagen paa sit Ansvar under Trussel af, at hvis det tager fejl i saa Henseende, er det ansvarligt, enten hvis det vægrer sig ved at udlevere Varen, eller hvis det udleverer den. Det er en saa vanskelig Position for Selskabet, at vi, efter nærmere Overvejelse have ment ikke at kunne være med til at bringe det i den. Vi have derimod ment, at det var rimeligere, at Selskabet fik en vis Frihed med Hensyn til at kunne skønne over Situationen, idet vi have fundet, at et saadant Selskab for sit eget gode Renommés Skyld vil være opfordret til ikke at bruge Chitane. Gaar det først som Nygte gennem Byen og Landet, at det er et Selskab, som gaar ud paa at chitanere sine Kunder, vil dets Kredit snart være tabt, og vi mene altsaa, at Selskabet for sit eget gode Renommés Skyld vil være opfordret til at skønne fornøftigt. Paa den anden Side have vi ogsaa ment, at naar vi kunne gaa ud fra dette, kunde der ingen Fare være ved at give det denne Handelsfrihed med Hensyn til de Tilfælde, hvor der maatte foreligge Tvivl, hvor der f. Eks. kommer nogen, som siger: Mon ikke denne Transport er falsk osv. I saa Tilfælde skal Selskabet have Lov til netop først f. Eks. at henvende sig til Politiet og lade anstille Undersøgelse, inden det udleverer. Det er altsaa netop med denne Mulighed for Dje, at Selskabet skal have en vis Handelsfrihed og en vis Lejlighed til, dersom der foreligger et eller andet mistænkeligt, at faa Tingene grantket uden at paadrage sig Ansvar med Hensyn til Udsalget, at vi have fundet, at Forslagets Bestemmelse, som den foreligger, er det heldigste. Det giver en Frihed, som der ikke er nogen Fare for skal blive egentlig misbrugt. Paa den anden Side er der ogsaa god Mening i at tilføje en Henvisning til § 5, 2det Stykke, idet det, som jeg fremhævede, kun er tilføjet som et Korrektiv imod den mulige Misforstaaelse, at Selskabet skal grantke ethvert Endossement, og naar det finder et mistænkeligt, uden videre skal nægte at udlevere Varerne. Vi gøre opmærksom paa, at denne Opstilling af visse Betingelser for at udlevere ingenlunde gaar ud paa, at alle Endossementer skulle være ægte; det kan godt være, at der er et faldt imellem, og derfor forekommer

denne Henvisning til § 5, 2det Stykke, ogsaa ganske vel motiveret.

Jeg vil indrømme den ærede Forslagsstiller, at dette Udtryk „stiftes“ i § 6, 2det Stykke, heldigt kunde ombyttes med „erhverves“, men paa den anden Side kan jeg ikke se, at det, som det staar, er absolut ukorrekt. Der staar ikke blot „stiftes en Panteret“, men der staar „stiftes for Modtageren“, og det vil altsaa sige, at der i alle Tilfælde ved ethvert Endossement stiftes for Modtageren en Panteret. Jeg vil indrømme, at Udtrykket „erhverves“ vilde være heldigere, og at vi altsaa for saa vidt eventuelt kunde gøre det til Genstand for Overvejelse, hvis vort Forslag vedtoges. Men jeg kan ikke erkende, at det vilde være heldigere at vedtage den ærede Forslagsstillers Endringsforslag, thi derved vil navnlig den Sætning gaa ud, som vi have pointeret og søgt at faa ind i 2det Stykke, at det er ved Overdragelse fra den legitime Indehaver af Oplagsbeviset, at der stiftes en Haandpanteret. Det er noget, som ikke er optaget i den ærede Forslagsstillers Endringsforslag, og det er netop noget, som vi i Udsalget have lagt Vægt paa, at denne Sætning kom med, for at man ikke skulde tro, at enhver, som faar et saadant Garantibevis overdraget, faar den ommeldte Ret. Man maa paase, at det er fra den legitimerede Indehaver af Oplagsbeviset, han faar det overdraget, for at hans Ret kan være sikker.

Dernæst maa jeg gøre opmærksom paa, hvad jeg ogsaa har fastholdt, at jeg ikke kan være med til at gaa ind paa Lovforslagets Udtryksmaade i § 7 om, at Pantekrabet er ugheldigt over for godtroende Erhverbere af Oplagsbeviset. Jeg skal tage det Eksempel for mig, som den ærede Forslagsstiller anførte. Det forekommer mig, at det netop viser Unskeligheden af at sondre klart og bestemt mellem Retstiftelse i Overensstemmelse med § 7 og enhver anden Retstiftelse. Det er netop det, vi have overvejet, at der kan tænkes mangfoldige Retshandler, saaledes som det ogsaa er sagt i Motivverne, hvor disse Beviser kunne deponeres i Banke o. s. v.; der kan ske mange Ting med dem. Men vil man have en Ret, som giver en saadan Sikkerhed som den, man faar efter § 7, maa man iagttage Fremgangsmaaden efter denne Paragraf. Det er en kvalificeret Fortrinsret, der erhverves, og den maa være knyttet til aldeles bestemte Betingelser; ellers risikere vi, at enhver, som erhverver sig en Ret ved Deponering af Beviset, ved at det henlægges i Bankerne o. s. v., kommer og forlanger den Ret, som maa være forbeholdt dem, der nøjagtig følge